

ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО, ГОСПОДАРСЬКО-ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО

УДК 347.736

DOI <https://doi.org/10.32838/1606-3716/2020.4/10>

Бучинська А.Й.

Поліський національний університет

БАНКРУТСТВО СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ ВІДПОВІДНО ДО ПОЛЬСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА

У статті досліджуються нормативно-правові підстави застосування процедури реструктуризації і банкрутства до неплатоспроможних суб'єктів господарювання за законодавством Польщі. Проведений аналіз дає підстави стверджувати, що в польському праві діє два Закони про реструктуризацію і про банкрутство, які регулюють відносини у сфері неплатоспроможності суб'єктів господарювання. Перший із них покликаний відновити платоспроможність боржника і таким чином запобігти банкрутству такого суб'єкта, натомість другий регулює процедуру оголошення боржника банкрутом і проведення його ліквідації. Провідною ідеєю польського законодавства, що регулює провадження у справі про реструктуризацію і банкрутство суб'єктів господарювання, є максимальне задоволення вимог кредиторів і, за можливостю, збереження існуючого підприємства боржника. Коли наявні ознаки неплатоспроможності, сам боржник-суб'єкт господарювання може вийти з пропозицією до кредиторів про укладення угоди щодо реструктуризації існуючих боргів чи санації підприємства. У будь-якому випадку саме суд буде оцінювати, чи є підстави проводити реструктуризацію, і чи кредитори не зазнають шкоди в результаті такого провадження. У процесі реструктуризації можуть бути застосовані такі процедури, як затвердження судом угоди між боржником і кредиторами; прискорена процедура укладення угоди; процедура укладення угоди та санація. І хоча про вибір однієї із законодавчо передбачених процедур у процесі реструктуризації вирішує сам боржник, оскільки саме він звертається до суду із заявою про реструктуризацію, однак існують законодавчі обмеження застосування зазначених процедур, зокрема в залежності від спірності вимог кредиторів. Якщо ж відновлення платоспроможності боржника є неможливим, тоді має місце застосування процедури банкрутства, внаслідок якої здійснюється оголошення боржника банкрутом і застосування ліквідаційної процедури, яка зазвичай супроводжується продажем майна банкрута і задоволенням вимог кредиторів.

Ключові слова: банкрутство, реструктуризація, суб'єкт господарювання, неплатоспроможність, банкрут, кредитор, угода, санація, ліквідація.

Постановка проблеми. Здійснення господарської діяльності завжди пов'язане з ризиком. Ризик означає, що підприємець, інвестуючи власні ресурси, в тому числі грошові кошти, інші активи та особистий час для створення та ведення бізнесу, на певному етапі господарювання може зіштовхнутись із ситуацією, коли він не зможе виконати після настання встановленого строку грошові зобов'язання перед кредиторами, тобто виявиться неплатоспроможним. Дослідження польського законодавства, що регулює відносини неплатоспроможності й банкрутства, має як наукову, так

і практичну мету. З одного боку, вітчизняні підприємці, здійснюючи зовнішньоекономічну діяльність із польськими суб'єктами господарювання, можуть опинитись у ролі кредиторів неплатоспроможного суб'єкта, а з іншого боку, українським громадянам дозволено створювати суб'єкти господарювання на території Польщі, тому в разі втрати платоспроможності в них може виникнути потреба пошуку шляхів її відновлення або оголошення банкрутства відповідно до польського права.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В українській юридичній літературі не проведено

жодних досліджень щодо застосування процедур банкрутства в польському праві. Різні юридичні аспекти процедур реструктуризації і банкрутства вивчали такі польські науковці, як К. Фляга-Герушинська, А. Вітош, С. Байон та інші.

Постановка завдання. Мета статті – проаналізувати становлення і розвиток польського законодавства, що регулює питання неплатоспроможності і банкрутства, дослідити застосування процедур реструктуризації і банкрутства до суб'єктів господарювання.

Виклад основного матеріалу дослідження. Розвиток сучасного законодавства про банкрутство в Польщі починає свій відлік з 2003 року, коли набрав чинності Закон «Про банкрутство і відновлення» від 28 лютого 2003 року. Однак зростаюча кількість оголошення суб'єктів господарювання банкрутами та застосування ліквідаційної процедури, незначне використання процедур відновлення до неплатоспроможних суб'єктів призвели до того, що польський законодавець з метою більш ефективного регулювання відносин у сфері неплатоспроможності суб'єктів господарювання з 1 січня 2016 року запровадив два окремих законодавчих акти. Це нова редакція Закону «Про банкрутство» від 28 лютого 2003 року та Закон «Про реструктуризацію» від 15 травня 2015 року.

Банкрутство відповідно до ст. 10 Закону «Про банкрутство» може бути оголошено щодо боржника, який став неплатоспроможним. Боржник є неплатоспроможним, якщо він втратив здатність виконувати свої обов'язкові грошові зобов'язання. Вважається, що боржник втратив здатність виконувати свої грошові зобов'язання, термін виконання яких настав, якщо затримка їх виконання перевищує три місяці [1, ст. 11]. Боржник, який є юридичною особою або структурним підрозділом, що не має статусу юридичної особи, є неплатоспроможним також, коли його грошові зобов'язання перевищують вартість його майна, і цей стан зберігається протягом періоду, що перевищує двадцять чотири місяці. Регламент 2015/848 Європейського Парламенту та Ради від 20 травня 2015 року щодо процедур банкрутства не містить визначення неплатоспроможності, натомість відсилає до внутрішнього права кожної країни-члена ЄС [2, ст. 7], в якій відбувається порушення справи про банкрутство згідно з принципом *lex fori concursus* [3].

Відповідно до Закону «Про реструктуризацію» процедуру реструктуризації може бути проведено відносно неплатоспроможного боржника або того, якому така неплатоспроможність загрожує.

Під боржником, якому загрожує неплатоспроможність, слід розуміти боржника, чия економічна ситуація вказує на те, що найближчим часом він може стати неплатоспроможним [4, ст. 6]. Польський законодавець не чітко визначив поняття боржника, якому загрожує неплатоспроможність, тому питання, яким чином визначити економічну ситуацію, що може призвести до неплатоспроможності, кожного разу буде вирішуватися самим боржником, кредиторами чи судом [5, с. 130]. Польські науковці А. Якубецькі і Ф. Зедлер вважають, що кожен суб'єкт господарювання повинен виконувати свої зобов'язання у визначений термін. Якщо ж боржник виконує їх несвоєчасно, то його можна вважати неплатоспроможним незалежно від розміру заборгованості, хоча в кінцевому підсумку про неплатоспроможність боржника буде вирішувати суд [6, с. 55].

Аналізуючи співвідношення Законів «Про банкрутство» і «Про реструктуризацію», слід відмітити, що польський законодавець надав перевагу можливості відновити неплатоспроможність боржника шляхом реструктуризації. Так, суб'єкт господарювання не може бути визнаний банкрутом у період від дня відкриття процедури реструктуризації до її завершення чи правомірного припинення [1, ст. 9а]. Якщо подається заява і про банкрутство, і про реструктуризацію, остання розглядається в першу чергу. Суд у таких випадках зупиняє розгляд заяви про банкрутство до винесення законного рішення за заявою про реструктуризацію.

У ситуації коли зупинення розгляду заяви про банкрутство суперечить інтересам усіх кредиторів, суд у справі про банкрутство виносить ухвалу про об'єднання в одне провадження розгляду заяв про банкрутство та про реструктуризацію. Якщо таке об'єднання призведе до значної затримки винесення рішення про банкрутство на шкоду кредиторам, а підстави реструктуризації, що представлені боржником у заяві про реструктуризацію, відомі суду в справі про банкрутство, даний суд не здійснює об'єднання заяв та розглядає заяву про визнання боржника банкрутом, про що повідомляє суд з реструктуризації [1, ст. 9b]. Суд відмовить у розгляді заяви про банкрутство, якщо активи неплатоспроможного боржника будуть недостатні для покриття витрат на провадження у справі про банкрутство або їх вистачить лише для покриття цих витрат [1, ст. 13].

Процедура реструктуризації є фактично способом уникнення банкрутства неплатоспроможного боржника, небажаного як з точки зору його

самого, так і з точки зору кредиторів, а також усієї економіки, в тому числі ринку праці. Реструктуризація відбувається шляхом укладення угоди з кредиторами або шляхом проведення санаційних заходів із забезпеченням законних прав кредиторів. У результаті реструктуризації можливі: зміна організаційно-правової форми, напрямку виробництва, асортименту; відмова від нерентабельної продукції; продаж, ліквідація зайвого майна тощо.

Із пропозицією реструктуризації виходить сам боржник, пропонуючи кредиторам укладення угоди або запровадження санації, щоб запобігти застосуванню до нього процедури банкрутства. Для укладення угоди між боржником і кредиторами польський законодавець передбачив три договірні процедури: 1) затвердження угоди між боржником і кредиторами; 2) прискорену процедуру укладення угоди; 3) процедуру укладення угоди [4, ст. 2]. Вибір процедур укладення угоди залежить від спірності вимог кредиторів, якщо їх розмір перевищує 15% від усіх вимог, що мають право голосувати за угодою, тоді з трьох законодавчо визначених договірних процедур можливим є застосування лише процедури укладення угоди.

Серед вищеперерахованих процедур укладення угоди в процесі реструктуризації найбільш сприятливою для боржника є процедура затвердження угоди між боржником і кредиторами судом. Суть її полягає в тому, що спочатку боржник укладає договір з консультантом з реструктуризації про нагляд за ходом підготовки договірних пропозицій, проводить збір голосів кредиторів та подає заяву до суду про затвердження угоди з кредиторами. Важливим етапом у цьому провадженні є збір голосів кредиторів, який здійснює сам боржник у письмовій формі. Дана процедура може бути застосована, якщо за неї проголосує більшість кредиторів, які мають право голосу за угодою, і сукупна частка їхніх вимог становить не менше двох третин від загальної суми заборгованості. Затвердження угоди спочатку здійснює консультант з реструктуризації, і після цього до суду направляється заява разом із необхідною документацією про затвердження угоди. Роль суду зводиться до прийняття ухвали, яка затверджує таку угоду, протягом двох тижнів із дня надходження заяви про таке затвердження [4].

Прискорена процедура укладення угоди в процесі реструктуризації дозволяє боржнику укласти угоду з кредиторами після пред'явлення і затвердження переліку вимог кредиторів у спрощеному порядку. Із заявою про прискорену процедуру

укладення угоди до суду звертається боржник. Заява повинна містити пропозиції разом із попереднім планом реструктуризації, перелік майна, вимоги кредиторів. Суд розглядає дану заяву без проведення судового засідання протягом тижня з дня її надходження, і у випадку наявності підстав для порушення такого провадження призначає суддю-комісара та розпорядника. Протягом 2-х тижнів із дня відкриття такого провадження розпорядник складає і представляє судді-комісару план реструктуризації, перелік вимог. Після цього проводяться збори кредиторів, на яких затверджується перелік вимог кредиторів і угода про реструктуризацію, і в подальшому суддя-комісар вносить ухвалу про затвердження даної угоди. Перевагою цієї процедури для боржника є зупинення виконавчих проваджень щодо майнових вимог кредиторів, які увійшли до плану реструктуризації, натомість виконавче провадження щодо вимог, які не входять до плану реструктуризації, може бути зупинене на термін 3 місяці [4].

Загалом, процедура укладення угоди в процесі реструктуризації дуже подібна до прискореної процедури укладення угоди, з деякими відмінностями щодо термінів розгляду заяви про укладення угоди. Так, заява розглядається протягом 2-х тижнів із дня її надходження, якщо розгляд проводиться без судового засідання, а коли існує необхідність проведення судового засідання, розгляд відбувається протягом 6-ти тижнів. Але треба пам'ятати, що, як зазначено вище, дана процедура має застосування у разі, коли сума спірних вимог кредиторів перевищує 15% від усіх вимог, що мають право голосувати за угодою [4].

Санація становить юридичні та фактичні дії, спрямовані на поліпшення економічного становища боржника та спрямована на відновлення здатності боржника виконувати свої зобов'язання, захищаючи від примусового виконання. Із заявою про відкриття санації до суду може звернутись як боржник, так і кредитор. Аналогічно, як і у випадку договірною провадженням, заява розглядається протягом 2-х тижнів із дня її надходження, якщо розгляд проводиться без судового засідання, а за необхідності проведення судового засідання розгляд відбувається протягом 6-ти тижнів.

Відмінність процедур укладення угоди в разі реструктуризації і санації полягає в тому, що за договірних процедур боржник надалі здійснює управління своїм майном, натомість у разі санації призначається санатор. У ході процедури санації санатор разом із боржником представляє судді-комісару план реструктуризації з переліком вимог

кредиторів протягом 30-ти днів із дня відкриття санаційної процедури (в обґрунтованих випадках цей термін може бути продовжений суддею-комісаром до 3-х місяців). Суддя-комісар приймає ухвалу про затвердження плану реструктуризації після його погодження з комітетом кредиторів. Наступним етапом є скликання суддею-комісаром зборів кредиторів з метою голосування щодо угоди, відразу після виконання всього або частини плану реструктуризації, передбаченого до виконання в ході санаційного розгляду, однак не пізніше 12-ти місяців із дня відкриття санаційного провадження [4, ч. 1 ст. 321].

Як впливає з вищезазначеного, головною складовою частиною зазначених процедур є план реструктуризації. Це документ юридичного та економічного характеру, який містить характеристику підприємства боржника, причини складної ситуації, заплановані заходи реструктуризації, а також графік реалізації окремих дій та прогноз щодо прибутків і збитків на наступні роки діяльності боржника. Роль плану реструктуризації особливо важлива в санації, оскільки затвердження плану є умовою прийняття таких санаційних заходів, як скорочення робочих місць, відчуження майна або розірвання деяких договорів. Тому в разі запровадження санації ухвала про затвердження плану реструктуризації приймається після погодження його з комітетом кредиторів. Правильно складений план реструктуризації дозволяє раціонально й обґрунтовано оцінити перспективи відновлення платоспроможності боржника. З його допомогою кредитори можуть прогнозувати, чи має реструктуризація шанс на успіх, і чи повинні вони надати підтримку угоді між боржником і кредиторами.

Польські науковці звертають увагу, що процедура реструктуризації не завжди приваблива як для боржника, так і кредиторів, оскільки їх вплив на сам її перебіг значно обмежений, до того ж терміни проведення такої процедури на практиці значно перевищують встановлені законом [7, с. 14].

Якщо боржник є неплатоспроможним і до нього неможливо застосувати жодну з процедур реструктуризації, тоді суд з питань банкрутства у складі професійного судді оголошує такого суб'єкта банкрутом і відкриває ліквідаційну процедуру [1, ст. 150]. На думку К. Фляга-Герушинської, суть банкрутства полягає в тому, що боржник позбавляється (обмежується) в праві користування і розпорядження майном для рівномірного задоволення вимог кредиторів [8, с. 2].

Заяву про порушення справи про банкрутство може подати сам боржник чи будь-хто з кредито-

рів, але не тільки вони. Статтею 20 ЗБ визначено перелік суб'єктів, які можуть звернутись із такою заявою, наприклад, порушити справу про банкрутство державного підприємства може орган, до відання якого належить дане підприємство. Боржник зобов'язаний подати до суду заяву про порушення справи про банкрутство не пізніше 30-ти днів із дня виникнення підстави для визнання його банкрутом (ст. 21 ЗБ).

Після оголошення суб'єкта господарювання банкрутом провадження у справі про банкрутство здійснює призначений суддя-комісар, за винятком дій, які застережені на користь професійного судді або складу суддів (наприклад, у справі щодо оплати арбітражного керуючого та розгляду скарги на рішення судді-комісара суд розглядає в складі трьох професійних суддів) [1, ст. 150]. Суддя-комісар керує ходом процедури банкрутства, здійснює нагляд за діяльністю арбітражного керуючого, визначає дії, виконання яких арбітражним керуючим без його дозволу або дозволу комітету кредиторів є неприпустимим тощо [1, ст. 152].

Збори кредиторів скликає суддя-комісар у випадках, коли: 1) закон вимагає ухвали зборів кредиторів (наприклад, у разі виникнення необхідності виключити з ліквідаційної маси майнові складники); 2) на прохання не менше 2-х кредиторів, що мають разом не менше 1/3 частини загальної суми вимог; 3) коли суддя-комісар вважає за необхідне [1, ст. 191].

До повноважень судді-комісара віднесено створення комітету кредиторів (за заявою банкрута, не менше трьох кредиторів або кредиторів (а), що мають разом не менше 1/5 частини загальної суми вимог) та призначення і відкликання його членів. Комітет кредиторів складається з 5-ти членів та 2-х заступників, якщо кількість кредиторів менше 7-ми, до складу входить 3 кредитори.

Комітет кредиторів покликаний: 1) взаємодіяти з арбітражним керуючим та здійснювати контроль за його діями, вивчати стан майна банкрута, у зв'язку з цим може зажадати від банкрута і арбітражного керуючого пояснень і може досліджувати бухгалтерську документацію, може вносити судді-комісару зауваження щодо діяльності арбітражного керуючого; 2) давати дозволи на передбачені Законом дії, наприклад, управління підприємством арбітражним керуючим, якщо воно триватиме більше 3-х місяців із дня оголошення банкрутства або щодо відмови від продажу підприємства в цілому тощо [1, ст. 206].

Провадження в справі про банкрутство повинно провадитись таким чином, щоб вимоги кре-

диторів були максимально задоволені, і за можливістю збереглося існуюче підприємство боржника. Тому в процедурі банкрутства є можливе укладення угоди, з такою пропозицією можуть виступити банкрут, кредитор чи арбітражний керуючий [1, ст. 266а]. Метою такої угоди між банкрутом і кредиторами є задоволення вимог кредиторів з урахуванням майбутнього прибутку підприємства. Це означає подальшу участь суб'єкта в господарському обороті і збереження робочих місць. Обов'язковою умовою оголошення банкрутства з можливістю укладення угоди є подання реальних договірних пропозицій, що забезпечують погашення зобов'язань боржника в розмірі не нижче, ніж у разі ліквідації його майна. Договірні пропозиції представляє боржник та обґрунтовує їх на підставі аналізу майново-фінансового становища підприємства, його конкурентоспроможності, прогнозів щодо ситуації на ринку, на якому працює суб'єкт, та аналізу ризиків. Основною складовою частиною договірних пропозицій є спосіб реструктуризації боргу підприємства, який може включати зменшення, розстрочення чи відстрочення строку погашення вимог кредиторів, перетворення заборгованості на частки чи акції в капіталі даного суб'єкта господарювання [9, с. 207].

Якщо в процедурі банкрутства укладення угоди між банкрутом і кредиторами не принесе очікуваних результатів щодо задоволення вимог кредиторів, тоді має місце застосування ліквідаційної процедури. У ході такої процедури здійснюється продаж усього майнового комплексу банкрута або його організованої частини чи окремих складових частин з метою задоволення вимог кредиторів. Установлено черговість задоволення таких вимог, зокрема, передусім задовольняються вимоги з виплати заборгованої заробітної плати перед працівниками банкрута, в наступній черзі задовольняються вимоги щодо сплати податків і зборів, у подальшому – вимоги кредиторів, не забезпечені заставою, тощо. Вимоги кожної наступної

черги задовольняються в міру надходження на рахунок коштів від продажу майна банкрута після повного задоволення вимог попередньої черги. У разі недостатності коштів, одержаних від продажу майна банкрута, для повного задоволення всіх вимог однієї черги вимоги задовольняються пропорційно сумі вимог, що належить кожному кредиторові однієї черги.

Необхідно звернути увагу на запровадження в польському праві, що регулює питання банкрутства, інституції *pre-pack*, тобто підготовленої ліквідації. Суть даної інституції зводиться до того, що одночасно із заявою про порушення справи про банкрутство подається заява про затвердження умов продажу майна. Відомо, що ліквідаційна процедура займає багато часу, у зв'язку з чим застосування *pre-pack* має прискорити процес ліквідації, оскільки паралельно з порушенням справи про банкрутство здійснюється пошук майбутніх покупців майна боржника. Однак, як зазначається в польській науковій літературі, застосування цієї інституції може породжувати на практиці багато питань, відносно хоча б заставленого майна [10, с. 11].

Висновки. Отже, проведений аналіз діючого польського законодавства, що регулює питання банкрутства суб'єктів господарювання, дає підстави стверджувати, що в разі виникнення неплатоспроможності можливим є застосування до боржника або процедури реструктуризації, або ліквідації. Реструктуризація покликана відновити неплатоспроможність суб'єкта господарювання. Польський законодавець передбачив декілька процедур такого відновлення, де з ініціативою завжди виходить боржник, але вирішувати, чи дати йому такий шанс, кожного разу будуть кредитори. Якщо відновлення платоспроможності не є можливим або призведе до порушення інтересів кредиторів, тоді здійснюється оголошення боржника банкрутом і запроваджується ліквідаційна процедура, в ході якої за можливості задовольняються вимоги кредиторів.

Список літератури:

1. Ustawa z dnia 28 lutego 2003 r. prawo upadłościowe. Dz.U. 2003. Nr 60. poz. 535.
2. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego. Dz.Urz.UE.L Nr 141, str. 19.
3. Prawo upadłościowe Prawo restrukturyzacyjne. Katowice 2017 Arkadiusz Świderek. URL: <https://docplayer.pl/66279645-Prawo-upadlosciowe-prawo-restrukturyzacyjne-katowice-2017-arkadiusz-swiderek.html>
4. Ustawa z dnia 15 maja 2015 r. prawo restrukturyzacyjne. Dz.U. 2015 r. poz. 978.
5. Sebastian Bajon. Upadłości i restrukturyzacje w Polsce – wybrane aspekty prawne i statystyki postępowań. *Przegląd Prawno-Ekonomiczny*. 4/2018. № 45 S. 127–141.
6. Stanisław Gurgul. Ekonomiczne i prawne czynniki oraz procedury upadłości przedsiębiorstw w Polsce. Praca doktorska. Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu. Wrocław, 2014. 248 с.

7. Prawne i zarządcze uwarunkowania skutecznej restrukturyzacji jako instytucji zapobiegającej upadłości przedsiębiorstw – perspektywa krajowa i benchmarki międzynarodowe / P. Antonowicz at al. *Zarządzanie i Finanse*. 2018 R. 16. № 4. Cz. 1. S. 5–21.

8. Kinga Flaga-Gieruszyńska. Prawo upadłościowe i naprawcze. 4. wydanie. Wydawnictwo C.H. BECK Warszawa, 2012. C. 281.

9. Andrzej Tokarski, Marek Matuszak. Upadłość jako instytucja gospodarki rynkowej. *Przedsiębiorczość – Edukacja*. 2016. № 12. S. 199–216.

10. Aleksander Jerzy Witosz. Przygotowana likwidacja w postępowaniu upadłościowym – wybrane uwagi. *Studia Ekonomiczne. Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego w Katowicach*. 2017. № 329. S. 7–19.

Buchynska A.Y. BANKRUPTCY OF BUSINESS ENTITIES IN ACCORDANCE WITH POLISH LAW

The article examines the legal basis for the application of the restructuring and bankruptcy procedure to insolvent businesses under Polish law. The analysis gives bases to assert that Polish law has two Laws on Restructuring and Bankruptcy, which regulate the insolvency of business entities. The first is designed to restore the debtor's solvency, and thus prevent the bankruptcy of such entity, while the second regulates the procedure for declaring the debtor bankrupt and its liquidation. The leading idea of the Polish legislation governing the restructuring and bankruptcy proceedings of business entities is the maximum satisfaction of creditors' claims and, if possible, the preservation of the existing debtor's enterprise. When there are signs of insolvency, the debtor-entity itself may come up with a proposal to creditors to enter into an agreement to restructure existing debts or rehabilitate the company. In any case, it is up to the court to assess whether there are grounds for restructuring and whether the creditors are not damaged as a result of such proceedings. In the process of restructuring, procedures such as court approval of the agreement between the debtor and creditors may be used; accelerated procedure for concluding an agreement; agreement procedure and reorganization. Although the debtor decides on the choice of one of the legally prescribed procedures in the restructuring process, as they are the one who applies to the court for restructuring, there are legal restrictions on the application of these procedures, in particular depending on the disputed creditors' claims. If it is impossible to restore the debtor's solvency, then the bankruptcy procedure is applied, as a result of which the debtor is declared bankrupt and the liquidation procedure is applied, which is usually accompanied by the sale of the bankrupt's property and satisfaction of creditors' claims.

Key words: *bankruptcy, restructure, insolvency, business entity, bankrupt, creditor, agreement, financial recovery, liquidation.*